

Arrest

nr. 157 926 van 8 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 december 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 24 november 2015, op 26 november 2015 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2015 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN ROEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 november 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna verkort de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld.

De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013. De betrokkene vroeg op 15.10.2015 asiel in België. Hij legde een identiteitsdocument van Afghanistan -een "taskara", afgegeven op 23.10.2013- voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 03.10.2015 asiel vroeg in Bulgarije.

De betrokkene werd gehoord op 26.10.2015 en verklaarde dat hij Afghanistan op 30.09.2015 verliet en vervolgens via Iran en Turkije reisde. Hij kwam het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland, vanwaar hij meteen doorreisde naar Macedonië. Vandaar vervolgde hij via Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar hij naar eigen zeggen op 14.10.2015 aankwam.

De betrokkene maakte tijdens zijn verhoor geen gewag van een verblijf in Bulgarije en werd dan ook geconfronteerd met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, dat aantoonde dat hij asiel vroeg in Bulgarije. Hierop stelde de betrokkene dat hij nooit in Bulgarije is geweest en dat zijn asielaanvraag in België zijn eerste is. Op 27.10.2015 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Bulgaarse instanties., die op 03.11.2015 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België op aanraden van een familielid. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij in België wil blijven en omdat hij nooit in Bulgarije is geweest.

Hij verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de

bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het vingerafdrukkenonderzoek toont onweerlegbaar aan dat de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België asiel vroeg in Bulgarije. We benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de kans kreeg om op omstandige wijze op feiten en omstandigheden te wijzen die volgens hem aannemelijk maken dat een overdracht aan Bulgarije blootstelling zal betekenen aan risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. De betrokkene besloot dit niet te doen en hield, ondanks voorliggend bewijs, vol dat hij nooit in Bulgarije is geweest. Indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Bulgarije niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wijzen we er op dat het UNHCR begin 2014 inderdaad een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het UNHCR stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR is verder van oordeel dat personen die in het kader van .Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielpcedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR verklaart eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

In de recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", 31.09.2015), wordt zowel gewezen op blijvende pijnpunten als op opmerkelijke verbeteringen. Het rapport stelt onder meer dat de personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", ongehinderd toegang hebben tot de asielpcedure (pagina 29, § 4). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Bulgarije en in wiens geval Bulgarije zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Personen, die nog geen asiel vroegen of wiens aanvraag nog hangende is, worden verwezen naar een opvangcentrum (pagina 29, §4). Het AIDA-rapport stelt dat de Bulgaarse opvangcentra intussen adequate opvang kunnen bieden aan 5.130 personen. Het rapport maakt geen melding van ernstige en systematische tekortkomingen op het vlak van opvang (pagina's 44 en 45).

De ons inzien overheersende teneur van de bovenvermelde rapporten van UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 31.09.2015 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije nog tekortkomingen kennen, maar dat er ook sprake is van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielpcedures en handhaving van het non- refoulementprincipe. Het UNHCR oordeelde dat de door de Bulgaarse instanties geleverde inspanningen mits een omzichtige benadering van kwetsbare personen en groepen een hervatting van overdrachten toeliet. We besluiten dat het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties een gezaghebbende bron, na een grondige en omvattende evaluatie stelde dat een algemene opschorting van overdrachten niet langer gerechtvaardigd was.

We ontkennen niet dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor grote uitdagingen inzake opvang en behandeling stelt, maar dit kan er ons inzien niet toe leiden dat asielzoekers de facto de lidstaat uitkiezen waar zijn hun asielaanvraag willen behandeld zien. We zijn verder van oordeel dat uit een algemene analyse van de bovenvermelde rapporten van het UNCHR en AIDA niet kan worden

besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op dit ogenblik dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen systematisch en per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Beide vermelde rapporten werden als bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 wel op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een volgens zijn verklaringen in 1992 geboren man. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. Hij bracht in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

We benadrukken dat Bulgarije instemde met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Dit betekent dat de Bulgaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvangen indien de betrokkene dat wenst. De Bulgaarse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Bulgarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De Bulgaarse autoriteiten zullen minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Bulgaarse instanties.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform art. 39/57, § 1, van de Vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door verweerder. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 en 19, 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker voert eveneens een schending aan van artikel 3 van de Dublin III Verordening.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Deze schendingen worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Het komt verzoeker in eerste instantie toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

In het zogenaamde Dublin-gehoor van 26 oktober 2015 werd verzoeker gevraagd waarom hij precies in België een asielaanvraag wil indienen. Verzoeker stelde: *"Ik ben nooit in Bulgarije geweest. Mijn vingerafdrukken werden enkel in België genomen. Ik heb in geen enkel ander land asiel aangevraagd."* en verder antwoordde verzoeker op de expliciete vraag of hij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag zouden rechtvaardigen *"Ik ben nooit in Bulgarije geweest. Ik weet niet hoe de procedure er verloopt of hoe de mensen daar worden opgevangen. Ik ben nu ongeveer twee weken in België en het bevalt me hier. Ik zou graag in België kunnen blijven."*

De gemachtigde merkt vooreerst terecht op dat in de context van de Dublin III - verordening de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Verzoeker heeft een recht om internationale bescherming te vragen en te verkrijgen indien daartoe grond is, maar hij heeft geen recht om zelf te kiezen in welke Lidstaat hij dit recht zal invoeren. Verzoeker ontkent niet dat hij een asielaanvraag heeft ingediend in Bulgarije. Verzoeker ontkent evenmin dat op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-verordening de Bulgaarse overheden verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Artikel 3, 2 van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

"2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."

Uit de bovenstaande bepaling blijkt aldus dat indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker in Bulgarije systeemfouten bevatten, die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en geen andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, België verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek.

Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet voorzover het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, de inhoud en reikwijdte dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Bijgevolg onderzoekt de Raad *in casu* een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM, dat correspondeert met artikel 4 van het Handvest.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om een schending van artikel 3 EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer. (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, *A.M.E. v. Nederland*, nr. 51428/10, §28.)

In het kader van deze vordering moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

Derhalve gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Bulgarije en in het licht van de specifieke situatie van de verzoeker, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Bulgarije.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148), waarbij belang gehecht aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said v. Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Verzoeker dient bijgevolg aan te tonen dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt alvast dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Bulgarije voor wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Bulgarije.

Verzoeker betoogt dat asielzoekers in Bulgarije onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hij stipt hierbij vooreerst aan dat de gemachtigde een onvolledige en onjuiste schets van de situatie in Bulgarije en van de houding van de internationale organen en NGO's heeft gegeven.

Verzoeker meent dat de gemachtigde voornamelijk naar het verouderde rapport van UNHCR van april 2014 heeft verwezen en selectief heeft verwezen naar verslagen en rapporten (aan "cherry picking" heeft gedaan). De gemachtigde zou niet redelijkerwijs tot de beslissing kunnen gekomen zijn en daarbij artikel 3, 2, 2° lid van de Dublin III Verordening geschonden hebben, evenals artikel 3 van het EVRM. Verzoeker werpt op dat niet duidelijk is wat het actuele standpunt is van UNHCR en onderstreept dat ECRE en Amnesty International een terugzending naar Bulgarije afraden. Hij citeert een passage uit het AIDA-rapport van september 2015 waarin gesteld wordt dat er een zeer laag terugkeercijfer blijkt en een grote terughoudendheid bestaat voor het terugzenden naar Bulgarije. De onduidelijke en onvolledige weergave van de rapporten zou op zich reeds een schending uitmaken van de materiële motiveringsplicht en van de vereiste van het grondig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt hierbij op dat de gemachtigde zijn motivering niet heeft beperkt tot een verwijzing naar het rapport van UNHCR van april 2014, maar eveneens heeft verwezen naar hetzelfde AIDA-rapport van 31 september 2015, waarop verzoeker zich in hoofdzaak baseert voor zijn betoog. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zich niet heeft beperkt tot het opsommen van de positieve elementen uit het laatst vermelde AIDA-rapport, maar daarentegen een genuanceerd beeld heeft geschetst van de situatie in Bulgarije, waarbij de gemachtigde wel degelijk erkent dat er nog tekortkomingen kunnen worden vastgesteld, doch dat op grond van de vaststellingen in het UNHCR-rapport van april 2014 en het voormelde AIDA-rapport niet kan afgeleid worden dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op dit ogenblik dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III Verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch en per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Het kan overigens niet verwacht worden van de gemachtigde *in extenso* alle informatie in de door hen aangehaalde rapporten in de bestreden beslissing weer te geven, doch wel moet blijken dat de gemachtigde een zorgvuldige beoordeling van de rapporten heeft gemaakt, hetgeen zoals *infra* wordt toegelicht, door de Raad wordt aangenomen. Waar verzoeker zich de vraag stelt of UNHCR nog steeds het standpunt van april 2014 onderschrijft, blijkt uit hun publieke website "refworld" waarop het rapport vindbaar is, dat UNHCR dit nog steeds onderschrijft gezien de bewoordingen "[accessed 8 December 2015]". Ook de individuele situatie van verzoeker heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing betrokken, met verwijzing naar diens verklaringen tijdens het Dublinverhoor. De Raad kan geen dergelijke partiële lezing weerhouden, dermate dat deze tot gevolg zou hebben dat de gemachtigde niet aan een correcte feitenvinding heeft gedaan of niet in redelijkheid tot zijn beslissing is gekomen, zoals mede *infra* toegelicht, of dermate dat *prima facie* geen schending van de materiële motiveringsplicht of een schending van het grondig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt aangenomen.

Het betoog van verzoeker aangaande de algemene situatie is meer in detail verder uitgewerkt op grond van drie aspecten: de geweldsituatie, de leefomstandigheden en de asielprocedure.

Wat betreft het gebruikte geweld tegen asielzoekers verwijst verzoeker naar een zeer recent rapport van OXFAM en het Centrum voor Mensenrechten te Belgrado. Uit dit rapport blijkt inderdaad dat de ondervraagden gewag maakten van geweld en mishandeling, doch zoals verzoeker zelf aanstipt had de overgrote meerderheid van de getuigenissen van geweld, bedreiging, afpersing en diefstal betrekking op voorvallen aan de Turkse grens en aan de Servisch-Bulgaarse grens. Er waren maar enkele getuigenissen die volgens dit rapport betrekking hadden op geweld in de opvangcentra. Ook al kunnen de getuigenissen van ernstige vormen van geweld geenszins geminimaliseerd worden en blijkt een zeer ernstige (grens)problematiek, doch moet vastgesteld worden dat het een problematiek betreft aan de grenzen van Bulgarije en kunnen de enkele vermelde getuigenissen van de opvangcentra niet aannemelijk maken dat een gelijkaardige situatie van geweld zich op systematische wijze voordoet in de opvangcentra. Er wordt immers in het voormelde AIDA-rapport geen gewag gemaakt van dergelijk fysiek geweld tegen asielzoekers. Er wordt op pagina 57 van dit rapport enkel van "*verbal abuse*" gewag gemaakt, wat eveneens valt af te keuren, doch evenwel van een geheel andere grootorde is als de gerapporteerde geweldsituatie aan de Turkse en Servisch-Bulgaarse grens zoals in het Oxfam-rapport

wordt aangehaald. Nu verzoeker een Dublin-terugkeerder is, is niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer met deze grensproblematiek zal geconfronteerd worden zoals *infra* verder toegelicht. De Raad stelt vast dat verzoeker met een verwijzing naar het rapport op het eerste zicht niet aannemelijk maakt dat de Bulgaarse autoriteiten zonder meer op systematische wijze gebruik zou maken van geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen in de opvangcentra louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn.

Het rapport van UNHCR van april 2014 (UNHCR Observations on the current situation of asylum in Bulgaria, p.5), terug te vinden in het administratief dossier, stelt bovendien dat in alle detentiecentra de vreemdelingen toegang hebben tot voedsel op regelmatige basis, tot medische zorgen indien nodig, tot basis vrijetijdsactiviteiten inclusief televisie, alsook tot recreatie in open lucht. Nergens in dit UNHCR rapport wordt gesteld dat de omstandigheden van detentie van asielzoekers in Bulgarije van die aard zijn dat ze een schending inhouden van artikel 3 EVRM. Terecht stelt de gemachtigde dat UNHCR in deze, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties, een gezaghebbende bron is, die na een grondige evaluatie stelde dat een algemene opschorting van overdrachten niet langer gerechtvaardigd was. Dit standpunt wordt, zoals *supra* reeds gesteld, nog steeds door UNHCR onderschreven. Ook in het recente AIDA-rapport leest de Raad niet dat asielzoekers nog zonder eten worden gezet, zoals de raadsman ter zitting aanvoert, nu verzoeker zelf citeert dat voeding in opvangcentra twee keer per dag is voorzien behalve voor kinderen die eveneens een ontbijt krijgen.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat hij als Dublin-terugkeerder bij overdracht naar Bulgarije zal worden vastgehouden. De gemachtigde motiveerde als volgt: *“Het UNHCR is verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR verklaart eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra.*

Uit het AIDA rapport van september 2015, waarop de gemachtigde zich steunt, blijkt dat het Bulgaarse overheidsagentschap voor vluchtelingen (hierna verkort SAR) de Bulgaarse grenspolitie zal informeren over de nakende Dublinoverdracht en aankomstdatum. Er wordt dan ook meegedeeld of verzoeker als Dublin-terugkeerder moet worden overgebracht naar een opvangcentrum dan wel een detentiecentrum. Dit is afhankelijk van de fase waarin de Dublin-terugkeerder zich in de asielprocedure bevindt. Als er nog een hangende asielaanvraag is in Bulgarije dan wordt de Dublin-terugkeerder overgebracht naar een open opvangcentrum. Daarbij geldt dat een asielprocedure in beginsel wordt geschorst wanneer een asielzoeker Bulgarije verlaat voor de asielprocedure is afgesloten. Indien de asielaanvraag reeds werd afgesloten en verworpen in afwezigheid van de asielzoeker maar niet aan de asielzoeker werd betekend vooraleer hij Bulgarije verliet, dan wordt de Dublin-terugkeerder eveneens overgebracht naar een open opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag definitief werd afgesloten of werd betekend in afwezigheid van de asielzoeker, dan zal de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum (p. 29-30)

Uit het administratief dossier blijkt dat Bulgaarse overheden instemden met het aan hen gericht verzoek tot terugname van verzoeker op grond van artikel 18(1) (b) van de Dublin III-verordening.

Artikel 18(1) (b) van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;” (eigen onderlijning).

De toepassing van artikel 18 (1) (b) houdt in dat de asielaanvraag die verzoeker op 19 mei 2015 in Bulgarije indiende, nog hangende is. Artikel 18(2) van de Dublin III-Verordening bepaalt :

“In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.”

Dit betekent dat de Bulgaarse instanties - na overdracht van verzoeker - het onderzoek van de hangende asielaanvraag zullen hervatten en dat verzoeker zal worden overgebracht naar een open

opvangcentrum. De Raad volgt dan ook niet het betoog van verzoeker dat hij hoogstwaarschijnlijk in een gesloten centrum zal moeten verblijven na terugkeer.

Verzoeker ontwikkelt in een volgend onderdeel de leefomstandigheden in de Bulgaarse opvangcentra. Hij wijst erop dat volgens het rapport van UNHCR de situatie in de twee opvangcentra (Vrazdebnha en Voenna Rampa) wel degelijk zeer ernstige gebreken vertoont. Bovendien stipt hij aan dat vooral in het centrum Vrazdebnha Afghaanse asielzoekers opgevangen worden. Verder kaart verzoeker eveneens een problematische situatie aan wat betreft gezondheidszorg, het vinden van huisvesting en werk en onderwijs na de eventuele erkenning. Hij herhaalt dat dit rapport van UNHCR volledig achterhaald is, zoals zou blijken uit het AIDA-rapport van september 2015. Hij wijst daarbij in hoofdzaak op de exponentiële groei van asielzoekers sinds april 2014, dermate dat de Bulgaarse overheden niet langer in adequate opvang kunnen voorzien. Zelf mochten het aantal plaatsen toereikend zijn, dan nog zijn de faciliteiten volgens verzoeker zeer slecht. Hij stipt daarbij meer *in concreto* het gebrek aan financiële steun aan voor degenen die in een opvangcentrum verblijven. Zeer specifiek met betrekking tot toegang tot gezondheidszorg, stelt verzoeker dat deze enkel voor urgente gevallen bestaat en de opvangcentra in Sofia over onvoldoende medisch personeel beschikken. Verzoeker gaat verder in op de problematiek van integratie van de begunstigden met internationale bescherming, waarvan hij meent dat de gemachtigde dienaangaande eveneens had moeten motiveren. Hij meent dat hem de mogelijkheid tot integratie zal ontnomen worden, na een eventuele positieve beslissing, hetgeen een manifeste schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Tot slot meent hij deel uit te maken van een kwetsbare groep, nu hij meent te lijden aan PTSD en er dienaangaande een algemene consensus is, dat terugzending problematisch is. Dienaangaande citeert verzoeker nog uit een arrest van de Raad waarin de Raad besloot tot een schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten naar Italië omwille van het kwetsbaar profiel van de verzoeker die leed aan PTSD.

Waar verzoeker specifiek verwijst naar de problematische situatie in het kamp Vrazdebnha waar hij als Afghaan meent hoogstwaarschijnlijk terecht te zullen komen, erkent de Raad dat UNHCR zich nog zorgelijk heeft uitgelaten in verband met dit centrum en het voormelde AIDA-rapport inderdaad stelt dat daar in hoofdzaak Afghaanse asielzoekers worden opgevangen. Echter, de Raad stelt vast dat UNHCR in hoofdzaak heeft gewezen op gebrekkig sanitair, te weinig faciliteiten voor kinderen evenals een gebrek aan faciliteiten voor niet begeleide minderjarige asielzoekers. Verzoeker is *in casu* niet minderjarig, zodat de uitgebreide opmerkingen in het rapport van UNHCR aangaande faciliteiten voor kinderen niet op hem van toepassing zijn. Uit de informatie aangaande het sanitair blijkt niet dat deze dermate is dat het louter verblijf aldaar een mensonwaardige situatie zou uitmaken. Bovendien blijkt eveneens uit het voormelde Aida-rapport dat niet zeker is dat verzoeker uitgerekend in dat centrum zal terecht komen nu op p. 47 wordt gesteld dat de overheid in september 2015 heeft aangekondigd dat Vrazdebnha werd aangeduid als centrum waar de asielzoekers zullen worden opgevangen die de Bulgaarse overheid zal overnemen teneinde Italië en Griekenland bij te staan in het licht van de voorlopige maatregelen overeengekomen door de “*European Union Council Decision 2015/1601*”. De eerste groep van overgenomen asielzoekers uit Italië en Griekenland zou eind 2015 arriveren en mensen die normaliter verblijven in dat centrum worden thans naar andere opvangcentra overgebracht. Verzoeker behoort niet tot die doelgroep die nu specifiek conform dit akkoord in Vrazdebnha wordt opgenomen.

Verzoeker wijst verder op de exponentiële stijging van het aantal asielzoekers de laatste maanden en het feit dat dit een probleem creëert voor het aantal opvangplaatsen en de kwaliteit ervan. De Raad stelt vast dat de gemachtigde erkent dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor grote uitdagingen inzake opvang en behandeling stelt, doch herhaalt dat de gemachtigde eveneens heeft gewezen op de passage uit het rapport van UNHCR waaruit blijkt dat Dublin-terugkeerders wel terecht kunnen in een opvangcentrum. Zoals *supra* aangehaald wordt dit eveneens bevestigd op de pagina's 29 en 30 van het zeer recente AIDA-rapport waarop verzoeker zich steunt omdat verzoeker nog een hangende asielaanvraag heeft. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij specifiek als Dublin-terugkeerder met een hangende asielaanvraag in een zelfde opvangsituatie terecht komt als de asielzoekers die niet in het kader van de Dublin III Verordening worden teruggestuurd. Het feit dat uit het AIDA-rapport blijkt dat degenen die vandaag in een opvangcentrum verblijven geen financiële steun meer krijgen, neemt niet weg dat de opvangcentra zelf instaan voor onderdak, medische hulp en voeding.

Waar verzoeker nog verwijst naar de gebrekkige medische zorgen in Bulgarije, en daarbij verwijst naar het rapport van AIDA, stelt de Raad vast dat uit het Dublin-gehoor niet blijkt dat verzoeker melding heeft gemaakt van enige medische aandoening. Hij verklaarde uitdrukkelijk geen gezondheidsproblemen te kennen. Ook ter zitting brengt verzoeker geen stukken aan die aantonen dat hij aan een of andere

medische aandoening lijdt. Gelet op het feit dat niet is aangetoond dat verzoeker effectief lijdt aan PTSD zoals hij thans voorhoudt, is het voor de Raad dan ook niet duidelijk in welke mate, mogelijke, slechte of gebrekkige medische zorgen in hoofde van verzoeker tot een onmenselijke of vernederende behandeling kunnen leiden. Bovendien is ook geheel niet voldaan de hoge drempel die het EHRM stelt zijn rechtspraak omtrent vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan in zulke gevallen een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Verzoeker toont zulke situatie *prima facie* niet aan. Bijgevolg is het niet relevant te verwijzen naar een schorsingsarrest van de Raad in een zaak waar de aandoening PTSD niet werd betwist.

Waar verzoeker nog aanstipt dat de integratie van mensen met een positieve beslissing onmogelijk wordt gemaakt en hierbij citeert dat het ook voor asielzoekers zeer moeilijk is een job te vinden, als gevolg van taalbarrières, de recessie en een hoge nationale graad van werkloosheid, en bovenal meent dat de gemachtigde deze info heeft genegeerd, merkt de Raad vooreerst op dat hem geen rechtspraak van de hogere Europese rechtscolleges bekend is waaruit zou blijken dat een integratieproblematiek van erkende vluchtelingen of mensen met subsidiaire bescherming ook aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De Raad ziet evenmin in waarom de gemachtigde dienaangaande had moeten motiveren nu verzoeker in diens verhoor geen enkel vrees voor een problematische integratie na een eventuele positieve beslissing in Bulgarije heeft aangehaald. Tot slot meent de Raad dat verzoeker niet aantoonde dat moeilijkheden om een job te vinden, taalbarrières en hoge werkloosheid problemen zijn die zich voor asielzoekers en erkende vluchtelingen in België niet zou voordoen, ook al kan dit van een andere grootorde zijn.

Verzoeker toont *prima facie* niet aan dat er in Bulgarije heden sprake is van een zulke opvangcrisis dat hij als asielzoeker bij overdracht naar Bulgarije zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang van asielzoekers aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Verzoeker maakt dan ook *prima facie* niet aannemelijk dat toepassing moest worden gemaakt van artikel 3, lid 2 van de Dublin III Verordening wegens een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM.

In een derde onderdeel gaat verzoeker in op de asielprocedure, waar hij de problematiek van de beschikbaarheid van tolken aanhaalt, alsook een problematische toegang tot juridische bijstand, waarbij hij preciseert dat slechts bij het indienen van een beroep voor de rechtbank beroep kan worden gedaan op een advocaat en weerom citeert uit het voormelde AIDA-rapport.

Wat betreft de bijstand van tolken, moet de Raad vaststellen dat het AIDA-rapport dienaangaande niet eenduidig is. Enerzijds wordt gesteld dat de beschikbaarheid van tolken zeer moeilijk verloopt, tegelijk stelt het AIDA-rapport op p. 22 "*Is a personal interview of the asylum seeker in most cases conducted in practice in the regular procedure? "X yes" If so, are interpreters available in practice for interviews? X yes*". Ook wordt bevestigd dat tolken in de talen Dari en Pashtou beschikbaar zijn en dat de Europese Commissie een "Urgent Measures Agreement" heeft ondertekend op 29 mei 2015 met een toekenning van 4,1 miljoen euro voor Bulgarije voor een periode van 12 maanden voor vertaling. Het blijkt evenwel dat er inzake vertaling nog tekortkomingen zijn, doch op grond van deze niet eenduidige informatie meent de Raad dat *prima facie* niet kan aangenomen worden dat dit een grond is om aannemelijk te maken dat verzoeker in geval van terugkeer een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM of 4 van het Handvest. Wat betreft de juridische bijstand maakt verzoeker in zijn betoog zelf, en terecht gezien de informatie in het voormelde AIDA-rapport, een onderscheid tussen een gebrek aan juridische bijstand in het eerste deel van de asielprocedure en de procedure voor de rechtbank, waarbij hij uitdrukkelijk stelt dat bij het indienen van een beroep voor de rechtbank beroep kan worden gedaan op een advocaat. Conform artikel 27, 6, voorlaatste lid van de Dublin III Verordening blijkt evenwel dat de ondergrens inzake juridische bijstand er tenminste in bestaat de vereiste procedurestukken voor te bereiden en de vertegenwoordiging voor een rechterlijke instantie. Er wordt niet verduidelijkt wat precies onder "het voorbereiden van de procedurestukken" moet worden verstaan, doch hieruit blijkt niet onbetwistbaar dat de Dublin III Verordening vereist dat vanaf het indienen van het

beschermingsverzoek, in het eerste deel, de administratieve fase van een asielprocedure, in rechtsbijstand moet worden voorzien.

Ook op deze grond wordt *prima facie* geen schending van artikel 3.2, van de Dublin III Verordening aannemelijk gemaakt.

Aangezien geen systeemfouten of ernstige gebreken worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Bulgarije, moet worden nagegaan of de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland, par. 118)

Hoewel verzoeker als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, toont verzoeker *in casu* op geen enkele wijze *in concreto* aan dat hij zulke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moet worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zal worden opgevangen in Bulgarije. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 119; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, *A.M.E v. Nederland*, par. 36) Zoals hoger gesteld heeft verzoeker immers niet met een medisch stuk aannemelijk gemaakt te lijden aan PTSD en betwist hij niet voor de gemachtigde te hebben verklaard in goede gezondheid te verkeren.

Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht evenmin elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan. De stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing tonen aan dat de gemachtigde op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van verzoeker.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM. Aangezien artikel 4 van het Handvest een analoge inhoud kent als artikel 3 van het EVRM wordt evenmin een schending van artikel 4 van het Handvest aannemelijk gemaakt.

Nu voormelde schendingen niet aannemelijk zijn gemaakt, kan evenmin worden aangenomen dat de gemachtigde in toepassing van artikel 3,2 van de Dublin III Verordening de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming op zich had moeten nemen. Noch heeft verzoeker *prima facie* een schending van het artikel 19,2 van het Handvest aannemelijk gemaakt, dat hij overigens in het verzoekschrift niet verder toelicht, minstens valt zijn betoog samen met het uiteengezette pleidooi in het licht van de twee middelen.

Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat op eerste zicht niet aannemelijk wordt gemaakt dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Verzoeker toont *prima facie* niet aan dat de gevolgtrekkingen die gemachtigde uit deze feitelijke vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn. De materiële motiveringsplicht blijkt op het eerste zicht niet geschonden.

Het eerste middel is op eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 4 van de Dublin III Verordening.

Hij verwijst integraal naar het voorschrift van artikel 4 van de Dublin III Verordening dat betrekking heeft op de informatieplicht die rust op de schouders van de gemachtigde inzake de Dublinprocedure, meer

bepaald met betrekking tot de doelstelling van de Verordening, de criteria, het persoonlijk onderhoud, mogelijkheid tot beroep, mogelijkheid tot uitwisseling van gegevens en recht op toegang tot de hem betreffende gegevens. Hij vervolgt dat de gemachtigde nog werkt met een verouderde bepaling van artikel 3, 2^e van het KB van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de gemachtigde die belast is met het onderzoek van asielaanvragen. Deze achterhaalde regelgeving is op tal van essentiële punten gewijzigd. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de vereiste informatie verschaft werd. Verzoeker acht deze informatie cruciaal daar hij een primair wantrouwen heeft ten aanzien van overheidsfunctionarissen als gevolg van het leven in een corrupt land, hij onder invloed staat van desinformatie door lotgenoten en mensensmokkelaars en door zijn mentale toestand. Verzoeker zou geïnformeerd zijn over achterhaalde wetgeving en dit alles is van belang voor verzoeker om zich te kunnen beroepen op het nieuwe artikel 3,2 van de Dublin III Verordening. Verzoeker moet immers de mogelijkheid hebben zich op zijn grondrechten te beroepen. Hij concludeert met de stelling dat indien hij correct geïnformeerd was geweest, hij niet teruggevallen was op leugens.

Vooreerst merkt de Raad op dat de voormelde bepaling van de verordening weliswaar vereist dat de opgesomde informatie schriftelijk wordt verstrekt, doch niet dat dit in de bestreden beslissing zelf allemaal moet vermeld zijn of alle aangehaalde elementen uit de bestreden beslissing moeten blijken. Bovendien stelt de Raad zich de vraag naar het belang bij de kritiek dat de gemachtigde het bepaalde in artikel 4 van de Verordening nog niet in het KB heeft omgezet. Sowieso kan verzoeker rechtsreeks uit de Verordening zijn rechten putten. Waar verzoeker meent dat niet blijkt dat de informatie op grond van artikel 4 van de Dublin III verordening werd verschaft, gaat hij eraan voorbij dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn persoonlijk onderhoud wel degelijk de kans heeft gehad elementen gelieerd aan zijn grondrechten aan te voeren teneinde de overdracht aan Bulgarije te verhinderen en dit voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing. Ook heeft verzoeker een document ondertekend waarbij hij instemt met het uitwisselen van gegevens door de lidstaten. De mogelijkheid een beroep in te stellen, blijkt dan weer uit de akte van kennisgeving. Wat er ook van zij, blijkt dat verzoeker zijn belang bij het middel ontleent aan het feit dat hij de mogelijkheid moet hebben elementen aan te halen in het licht van artikel 3,2 van de Dublin Verordening tegen een mogelijke overdracht. De Raad erkent dat een wantrouwen ten aanzien van overheidsfunctionarissen en desinformatie van lotgenoten een invloed kunnen hebben op het ogenblik van een eerste verhoor – het element van PTSD is niet aangetoond -, doch de Raad kan niet nagaan of dit voor verzoeker werkelijk het geval was en indien dit de realiteit zou geweest zijn, dan nog had verzoeker de mogelijkheid om via een gemotiveerd schrijven van zijn raadsman voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing deze elementen in het licht van een verzoek tot toepassing van de soevereiniteitsclausule over te maken. Dit is *in casu* niet gebeurd en *supra* werd evenmin *prima facie* aangenomen dat verzoeker met de thans in het verzoekschrift voorgelegde elementen kan aannemelijk maken dat de soevereiniteitsclausule verplichtend diende te worden geïnterpreteerd.

Een schending van artikel 4 van de Dublin III Verordening wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen daar aan de tweede cumulatieve voorwaarde niet is voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. MAES